

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

És un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Del setembre del 2011 al juny del 2016 Josep Vila i Casañas va ser-ne el director titular. I des del setembre del 2016 Simon Halsey assumeix el càrrec de director artístic i des del 2018 Xavier Puig el de director principal.

Als seus components se'ls exigeix un alt nivell vocal i artístic, aspectes que aporten al grup un potencial que el converteix en un cor de gran qualitat. Ha estat dirigit per grans mestres, com René Jacobs, Marc Minkowski, Kent Nagano, Simon Rattle, Gustavo Dudamel, Daniel Barenboim, Cristophe Rousset i Vladimir Jurowski. Des de l'any 2010 la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO).

Dels seus darrers compromisos internacionals, cal destacar el debut l'agost del 2017 als Proms de la BBC, un dels més grans festivals de música clàssica, que se celebra a Londres, i la gira amb Jean-Cristophe Spinosi i l'Ensemble Matheus el mes d'abril del 2018, amb concerts a Barcelona, Versalles i Lió. Destaquen igualment les recents col·laboracions amb els cantants Philippe Jaroussky i Mark Padmore i el director Daniele Gatti, així com un nou programa amb el director Simon Carrington durant aquesta temporada.

Simon Carrington

Professor emèrit de la Universitat de Yale, ha exercit de cantant, contrabaixista i director. Ha estat professor de direcció coral a la Universitat de Yale i director de la Yale Schola Cantorum, liderant la introducció d'un nou postgrau de veu destinat a cantants especialitzats en oratori, música antiga i conjunt de cambra. També ha estat director d'activitats corals al Conservatori de Nova Anglaterra (Boston), i entre el 1994 i el 2001 es va fer càrrec de les activitats corals de la Universitat de Kansas. Co-fundador de The King's Singers, amb ells va oferir fins a tres mil actuacions en festivals i sales de concerts més prestigiosos del món, amb més d'una setantena d'enregistraments i participant en incomputables programes de ràdio i televisió. També s'ha prodigat com a contrabaixista a l'Orquestra Filharmònica de la BBC i després com a freelance a Londres. Especialitzat en baix continu, ha col·laborat sovint amb John Eliot Gardiner, i amb tota mena d'orquestrats, tant simfòniques com de cambra, sota la direcció de mestres tan diversos com C. Abbado, D. Barenboim, B. Britten, P. Boulez, Sir C. Davis, C. M. Guilini, O. Klemperer, R. Muti, G. Solti i G. Szell.

Actualment manté una activa agenda freelance com a director i professor d'interpretació coral, impartint tallers i classes magistrals arreu del món. Els seus compromisos professionals com a director l'han situat al capdavant d'agrupacions com el Cor de la Ràdio de Berlín, Ars Nova de Copenhaguen, Collegium Musicale de Tallinn, Orfeó Català, Agrupación Coral de Cámara de Pamplona; Cor de la Casa da Música de Porto; Tokyo Cantat; Gondwana Choral School (Austràlia), Cor de Cambra de Houston, Canto Armonico (Boston) i Yale Schola Cantorum.

El curs acadèmic 2016-17 va ser professor visitant de direcció coral a la Universitat de Birmingham, on treballà amb Simon Halsey i els seus estudiants.

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 695-2019

Cor de Cambra del Palau & Simon Carrington *À la française*

Cicle Cor de Cambra
Diumenge, 3 de març de 2019 – 12h
Petit Palau

Programa

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Joan Seguí, orgue

Jordi Armengol, piano

Simon Carrington, director

Jacquet de Mantua (1483-1559)

O vos omnes

Pierre de Manchicourt (1510-1564)

Ego sum panis

Claudin de Sermisy (1490-1562)

Tant que vivrai

Je n’ay point plus

Guillaume Bouzignac (1587-1643)

Surge amica mea

Flos in floris tempore

Hector Berlioz (1803-1869)

La mort d’Ophélie

Le chant des Bretons

Jules Massenet (1842-1912)

Chansons des bois d’Amaranthe

“Chères Fleurs”

“Chantez”

Francis Poulenc (1899-1963)

Salve Regina

Lili Boulanger (1893-1918)

Hymne au soleil

Tànit Bono, contralt

Thierry Pécou (1965)

Les effets du jour

Maria Pujades, soprano

Matthew Thomson, tenor

Daniel Morales, baríton

German de la Riva, baix

Marc-Antoine Charpentier (1643-1704)

Salve Regina

*“A la velocitat de la llum, la llum ens avança, em deixa enrere, cristalls de roca, la darre-
ra vegada de nosaltres”*

Màrius Sampere

Dèmens, 2017

Comentari

Que la francesa és una de les cultures més importants en la història de l’art europeu, és una qüestió fora de dubte. I no és menys significatiu en el cas de la música, ni en la llarga tradició coral gal·la.

Un dels primers moments de glòria de la música francesa fou l’anomenada Escola de París, de la primera meitat del segle XVI, amb figures tan importants com Clément Janequin o Claudin de Sermisy (del qual *Tant que vivray* fou una de les *chansons* més populars). Fonamentalment profana, l’Escola de París tingué el seu paral·lel en compositors de música sacra que perpetuaren la tradició polifonista francoflamenca: Jacques Colebault, que fou conegut com a Jacquet de Mantua per la seva llarga estada a la ciutat llombarda, és potser un dels millors polifonistes sacres entre Josquin i Palestrina.

El poc conegut Pierre de Bouzignac, la majoria de les obres del qual no es té la certesa que siguin seves, és, tanmateix, un músic interessant que assegura una no menys important transició del Renaixement siscentesc cap a un altre dels grans moments de la música francesa: el Barroc. Aquí trobarem grans figures, de la talla de Marc-Antoine Charpentier i els més tardans Rameau i Couperin.

La inèrcia del Barroc francès, molt “clàssic”, i sobretot la influència de l’òpera italiana fan de la segona meitat del segle XVIII francès un desert creatiu. No és sinó fins al Romanticisme que la França imperial recupera un lloc a primera fila, per bé que es fonamenta sobretot en l’òpera i, en menor grau, en altres músiques vocals. En aquest sentit, tant l’excèntric i de difícil classificació Hector Berlioz com el més acadèmic Jules Massenet foren dos grans creadors operístics que també participaren d’un interessant corpus coral, tant sacre com profà.

Al segle XX, en canvi, la França republicana perd l’interès en la música coral sacra, amb la significativa excepció de l’obra de Francis Poulenc, membre del Grup dels Sis, i un dels creadors més particulars i entranyables de la música francesa. Lili Boulanger, germana de la que fou la gran mestra de composició de París, Nadia Boulanger, és potser una de les compositores més interessants de la història i una figura que cal conèixer i reivindicar; la seva música té molta influència de filosofies orientals de l’Índia, com en el seu *Hymne au soleil*.

Molt més eclèctic, l’estil de Thierry Pécou integra a la dialèctica tonal/atonal europea elements inspirats en músiques de tradició no europea amb un llenguatge sintètic i colorista.

Sergi Moreno Lasalle, músic i crític musical

Durada aproximada del concert: 40 minuts sense pausa.